

ешъ кога ще умрешъ. Той разбра, че незнанието деня на смъртта е сжщинско безсмъртие.

Увлечень въ тия нови мисли за безсмъртието, той дочу че бие църковна камбана . . .

Първиятъ звонъ долетя, като изъ подъ земята . . . Звона достигаше развлечено, уморено и тжжно, като стонъ на разплакана душа. Звона долетя и заглъхна. И току що затихваха последнитѣ трепети на първия звънъ — долетя втори. Той сѣкашъ бѣше по-тжженъ, плачащъ по нѣщо, което се не връща. Последва и трети — още по-тежъкъ и тжженъ, като откжсната въздишка отъ болни гърди: стонъ и плачъ, мъка и печаль, болки и страдания се преплитаха въ риданието на камбаната . . .